

19. ROČNÍK LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

„PÍŠI, TEDY JSEM”

Vyhlášené pro mladé, začínající autory

Městem Rájec-Jestřebí ve spolupráci

s Gymnáziem Rájec-Jestřebí, o. p. s.

a ZŠ a MŠ Rájec-Jestřebí

Jméno a příjmení: Tanita Býmová

Věk: 19 let

E-mail: xbymova@gml.cz

Próza

Počet stran: 2

Škola: Gymnázium Matyáše Lercha, Žižkova 55, 616 00 Brno

Ročník: 4. ročník SŠ

Učitel: Dana Karpíšková

Podpis autora

Býmová

Naděje ze dna

Naděje přichází ruku v ruce s vírou. Dříve jsem touto všemocnou dvojicí pohrdal, ale to již neudělám – mám za sebou totiž dlouhou, předlouhou cestu.

Seděl jsem na polohovatelné posteli na kolečkách a pozoroval bílé stěny vězení, ve kterém místo kovových mříží brání svobodě zvonek do sesterny a za zločin těla pyká duše zavřená v onom pachateli.

Ve skle dělícím mě od světa svobodných jsem viděl zbídačený odraz dřívějšího atleta. Ten už ale neuzvedl ani sprchovou hlavici, přesto se však namáhavě blížil k ptáčkovi sedícímu na parapetu a vysmívajícímu se světu, kterému přistříhli křídla.

První krok. Cítil jsem každou buňku volat po pomstě. Každý kousek jazyka, kosti i žíly, v níž proudila krev smísená s chemií, mě nutil nenávidět. Nechtěl jsem prožívat tak hroživou zášť, ale vždyť mi ublížili! Roky jsem prosil o trochu pozornosti, roky jsem byl odmítán. Až vyslovili verdikt nejhorší – ručičky zcela jistě ukazovaly pět minut po dvanácté a já jsem byl uvržen do spárů protonů, nožů a narkotik. Šance uniknout jim oscilovala mezi třemi a čtyřmi procenty.

Druhý krok. Slyšel jsem znovu náš rozhovor. Nevydržela, nezvládla jizvy, injekce ani dlouhé čekání na odročení rozsudku smrti. Nechybělo jí špatně vyprané povlečení, rozvařené brambory, které po mě dojídala, ani nelidské poplatky za parkování. Tak odešla a už se nevrátila. Kdybych mohl, odešel bych taky. Ale jak?

Třetí krok. Dveře za mnou se otevřely jen výjimečně, nikdy však rukou mých blízkých. Člověk nesoucí trochu útěchy se v nich neukázal dnes, včera, minulý týden, ani minulý měsíc. Samota mi přátelsky naznačovala svou přítomnost tím, že přinesla ticho.

Při kroku čtvrtém se mi podlamují kolena, na dno už jsem spadl, jde to znova? Který náraz by byl tvrdší? Copak neexistuje někdo, kdo by mě držel nad vodou dusící zbytky štěstí? Kdo bojuje a nikdy se nevzdává? Kdo odpouští neodpustitelné? Kdo dává naději zoufalým?

Vrávorám uprostřed zvlněného linolea, zastavil jsem se v polovině příběhu. Musím pokračovat, táhne mě nepředvídatelnost dnů budoucích a vděk za dny minulé. Kde se vzaly? Kdesi pod žebry zakrytými popraskanou a zjizvenou kůží shořela naděje chycená do pasti, ze které nebylo úniku, aby vstala z popela jako Fénix a svými novými, mohutnými křídly mi umožnila se po dlouhé době plné zoufalého strachu nadechnout. A dohořívající uhlíky zanedbaného citu zapálily svíci pokoře. Ta osvětlila krásné vzpomínky a zahнала tmu zahalující touhu. Ano, kostky byly vrženy a jako balvany mne strhly na bojiště, kde není vítěze v urputném boji o holý život. Štítem i mečem se stává neotesaná modlitba – nejprve děkuje, poté se zpovídá a nakonec prosí. Slunce, jež přivolal zbrklý šepot, oslepí útočníka a potvrzuje znavenému ubožákovi, že porazil sám sebe. Na místo vládnoucího strachu si sedá ona zmrtvýchvstalá naděje – vždy umírá jako poslední, a i když ji sami vyženeme za brány duše, pokud nás neotráví sebelítost, vrátí se v plné síle.

Náklon ke stolečku. Stěží zvedám plastový hrníček k ústům, po dlouhé době se roztáhnou do úsměvu. Budu bojovat. Budu se rvát. Budu věřit. Ze dna, přestože není to nejhlubší, vede jen cesta vzhůru. Na mělkém písku rozbouřeného moře jsem našel pár lidských hodnot. Srdce mi zestárla o pěknou řádku let, ale změklo. Vykouklo z něj něco zvláštního, zvaného snad radost – taková hřejivá míza přinášející klid.

Předposlední posunutí ztuhlé nohy po podlaze. Dávám hlavu vzhůru. Nenechám ji klesnout. Našlapuji až ke zdi. Už nepřipomíná zábranu od uzmutých možností a úspěchů. Hrdost na ně zmizí ještě rychleji než mrak obav kalící očekávání budoucnosti. Jiskra, která se objevila na hrudi, mě ale neopustí nikdy.

Stojím u okna, docházejí mi síly. Slzy bolesti se mísí se slzami štěstí. Ušel jsem jen pár kroků, ale mám za sebou dlouhou, předlouhou cestu. S nadějí věřím v naději.